

LBRIS | We know
Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB
books

LYSSA KAY ADAMS

**NEBUNI
DIN
*dragoste***

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

NOAH LOGAN ȘTIUSE DINTOTDEAUNA CĂ URMA SĂ vină și ziua în care avea să se transforme, în mod oficial, într-o persoană pe care n-o mai recunoștea și, din câte se pare, momentul acela sosise chiar în ziua în care împlinea 31 de ani.

Dar numai dacă nu se împotriva din toate puterile.

Și al naibii să fie dacă n-avea de gând să se împotrivaască!

Își încrucișă brațele la piept, adoptă atitudinea aia de „vrei să mai repeți?”, pe care o învățase de mic de la tatăl lui, militar, și își încleștă maxilarul acoperit de o barbă tunsă scurt.

— Nu, nici gând! Nici într-un milion de ani!

Prietenul lui, Braden Mack, își bosumflă buza de jos.

— Haide, frate! O să fie cel mai grozav cadou aniversar din toate timpurile.

— Poate pentru tine, dar azi e ziua *mea*, boule! mormăi Noah și flutură din mână pentru a arăta spre grupul mare de bărbați și o singură femeie aflat în jurul unei mese din apropierea ringului gol de dans din Temple,

clubul de muzică country și western al lui Mack. Și scu-tește-mă cu moaca aia îmbufnată, că nu merge la mine!

Ceea ce era departe de adevăr. Tocmai cu fața aia îmbufnată reușise Mack să-l aducă pe Noah până acolo. La început, Noah fusese onorat și impresionat când Mack îl rugase să-i fie alături la viitoarea lui nuntă. Apoi venise faza cu bosumflatul și, dintr-odată, Noah se trezise că face toate căcaturile pe care ar fi trebuit să le facă o mireasă. Se pare că logodnica lui Mack, Liv, îi pasase lui Mack toată responsabilitatea planificării, iar el considerase c-ar fi corect să-și inițieze prietenii bărbați în toate acele roluri pe care societatea le obliga, de obicei, pe femei să le joace.

Și da, Noah era sută la sută alături de el în asta. Dar, Hristoase, în ultimele opt luni îl ajutase pe Mack să aleagă aranjamente florale, să conceapă scheme de iluminat, să dezbată mesajele cu dublu înțeles transmise de un anumit verset din Biblie și, pe deasupra, intrase într-o discuție foarte înflăcărată cu un alt cavaler de onoare despre tradiția aruncării jartierei și dacă Mack ar trebui s-o păstreze sau nu. Nunta era luna viitoare, iar Mack se transformase, în mod oficial, într-un *groomzilla*¹ de proporții epice.

Iar azi? O, azi urmau să meșterească chestii. Mack voia o arcadă făcută manual la intrarea în salonul unde avea să se țină petrecerea.

Acesta era motivul oficial pentru care erau toți la club, la ora trei după-amiaza într-o joi din octombrie, ca să meșterească vreo cinci sute de flori de hârtie. Dar, în mod evident, fusese doar un șiretlic ca să-i adune acolo

¹ *Groomzila*, joc de cuvinte bazat pe combinația dintre *groom* („mire”) și *Godzilla*, care desemnează un mire obsedat de perfecțiunea organizării nunții (n. tr.).

pentru a le da o nouă veste menită să stârnească o reacție de tipul „ce mama mă-sii?”

Mack voia ca ei să participe la un număr de dans la petrecere. Un număr *de dans*.

— Hai să-ți explic în așa fel încât să înțelegi, spuse Noah. Du-te naibii! Eu nu dansez!

Mack se uită la el cu frustrarea unui preșcolar care nu mai primise și al doilea lapte cu ciocolată la gustare. Noah auzi în spatele lui târșăitul pantofilor pe dușumelele uzate de lemn, ceea ce îi dădu de înțeles că Mack urma să primească întăriri. Câteva secunde mai târziu, o mână aspră îl bătă pe umăr. Noah făcu un pas în față, ferindu-se, și ochelarii săi cu rame groase și negre îi alunecară de pe nas.

— Dansăm pentru Mack! spuse Vlad Konnikov, un jucător de hockey căruia toți îi spuneau Rusul deoarece chiar venea din Rusia.

Accentul lui puternic sugera o continuare a frazei cu un amenințător „că altfel”.

Asta îl trimise pe Noah și mai sus pe scara reacțiilor de tipul „Futu-i”, așa că încercă altă tactică.

— Și Liam cum o să facă? Fratele tău locuiește în California. Cum o să învețe pașii de dans dacă nici măcar nu-i aici?

— O să-i trimit un video să învețe singur.

Noah își împinse ochelarii mai sus pe nas și se întoarse spre ceilalți de la masă, care îl priveau cu subînțeles, știind deja că avea să cedeze.

— Și voi ați fost de acord cu asta?

— Prietenii nu-și lasă alți prieteni să se facă de răs de unii singuri, spuse Del Hicks, jucător de baseball în echipa Nashville Legends, din Liga I.

Degetele lui groase erau surprinzător de agile în timp ce împătureau o bucată de hârtie de mătase în ceea ce semăna uimitor de bine cu o garoafă.

— Soția mea a lansat amenințări care îmi vizează integritatea corporală dacă n-o fac, adăugă Gavin Scott, alt jucător de baseball, a cărui soție, Thea, se întâmpla să fie sora logodnicei lui Mack.

Del îl pocni pe Gavin peste cap. Acesta tresări și își modifică repede afirmația:

— Vreau să zic că îmi face plăcere să particip.

Singura femeie din grup pufni și azvârli o floare din hârtie de mătase roz în cutia de lângă scaun. Sonia era de multă vreme managerul de club al lui Mack și era cea mai țâfnoasă persoană pe care Noah o întâlnise vreodată.

— Noah, las-o baltă! Dacă Mack m-a convins pe mine să meșteresc flori, atunci poți și tu să-ți lași la o parte orgoliul pentru un singur dans.

Nu era vorba de orgoliu. Era vorba de instinctul de conservare. Da, încă își mai purta părul prea lung și hainele cam lălâi, dar chiar și cu cocul masculin și cu tricourile de tocilar cu imprimeuri din benzi desenate, foștii lui tovarăși hackeri activiști nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi dat cu ochii de el acum. Bărbatul care fusese cândva arestat de FBI pentru că încercase să spargă rețeaua unui centru universitar de cercetare era pe punctul de a deveni o maimuță dansatoare îmbrăcată în frac la o nuntă de milioane de dolari, demnă de o prezentare pe Pinterest, la care urma să participe toată crema societății.

E drept că Mack și restul băieților nu erau deloc la fel ca pramatiile instigatoare la război la doborârea cărora contribuise și el cu talentele sale în domeniul informaticii. De fapt, bărbații aceia erau cei mai cumsecade oameni pe care

îi cunoscuse vreodată. Cu toate astea, ajunsese departe. Era un om de afaceri de succes acum, proprietarul unei companii de securitate în plină dezvoltare, care se ocupa doar de vedete și de alți clienți sus-puși. Era, în mod oficial, respectabil. Devenise milionar înainte să împlinească 30 de ani. În sfârșit, îi îndeplinea tatălui său dorința de pe patul de moarte: „Fă ceva cu creierul ăla genial al tău!”

Și, cu siguranță, tatăl lui nu se referise la un număr de dans cu cavaleri de onoare, adică ceva siropos și penibil.

Disperat, se agăță de ultima scuză bună pe care putu să o născocască:

— Frate, măcar știi cum va reacționa Liv la asta? Ea detestă porcăriile astea romantice.

Mack ridică din umeri.

— Dar îi place să râdă.

— Deci scopul este să ne facem de râs?

— Nu! Scopul este să vă dați voie să fiți vulnerabili în fața femeilor pe care le iubiți.

Mack accentuă ultima parte, iar subînțelesul îl făcu pe Noah să se foiască. Era o lovitură sub centură, și Mack știa asta. Dar, în fond, Mack nu pierdea niciodată ocazia de a-l bate la cap pe Noah cu privire la relația cu cea mai bună prietenă a lui, Alexis Carlisle. Mack și hăieții nu pricepeau de ce Noah ținea lucrurile la nivel platonic cu Alexis, iar el se săturase să le tot explice.

Noah întinse mâna și-și pipăi cocul care i se desfăcuse la ceafă. Smulse elasticul și își răsuci din nou părul în coc.

— Lui Alexis îi va plăcea la nebunie, spuse Mack, cu sprâncenele ridicate. Știi că așa va fi!

Și asta fu de ajuns: Noah își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și rosti următoarele cuvinte cu un oftat învins.

— Ce trebuie să fac?

— Doar să vii sâmbătă ca să începi să înveți mișcărilor.
Am angajat un coregraf și tot tacâmul.

— Iu-huu!

Mack îl bătu pe Noah pe spate.

— Înseamnă mult pentru mine, omule! Și o să vezi: o să fie distractiv.

Mai degrabă avea să fie o tortură. Noah își târâi picioarele în urma lui Mack până la masă și se trânti pe scaun. Sonia îi împinse repede în față un teanc de hârtie de mătase roz. Mormăi un mulțumesc, dar apoi se uită din nou urât la Mack.

— Dar, jur, dacă mă pui să fac *twerk*¹, eu mă car.

— Frate, nimeni nu vrea să-l vadă pe Rus făcând *twerk*, pufni Colton Wheeler, un cântăreț de muzică country care debutase într-unul dintre cele patru cluburi de noapte ale lui Mack și care acum le devenise prieten tuturor.

Era și cel mai nou client al lui Noah și, întâmplător, avea dreptate în privința Rusului. Jucătorul de hockey era masiv, păros și avea obiceiul de a trage vânturi în public.

— Cum adică să faci *twerk*? întrebă Rusul.

Colton băgă mâna în buzunar după telefon și găsi repede un filmuleț. Rusul se înroși ca racul și-și concentră din nou atenția asupra florilor de hârtie.

— Nu facem *twerk*!

— Apropo de ziua ta! spuse Mack, aplecându-se ca să culeagă ceva de pe jos.

Se ridică la loc cu o sacoșă de plastic și i-o dădu lui Colton, care i-o înmână lui Noah.

¹ *Twerk*, stil de dans care implică mișcări lascive din posterior și șolduri (n. tr.).

Noah aruncă o privire și scoase un geamăt. În pungă îl aștepta o carte cu coperte necartonate și cu titlul *Întoarcerea acasă*. Imaginea de pe copertă reprezenta un bărbat și o femeie care se îmbrățișau, iar bărbatul ținea o minge de fotbal american în mână.

Noah încercă să i-o dea înapoi lui Colton.

— Nu! E și-așa destul de rău că mă faceți să dansez.

Colton împinse cartea din nou spre Noah.

— Ai încredere în noi! Ai nevoie de asta!

Noah o trânti pe masă.

— Nu, n-am nevoie!

— Dar o să-ți placă, interveni Mack. E despre un jucător profesionist de fotbal care se întoarce în orașul natal și descoperă că fosta lui iubită e încă acolo și...

— Nu-mi pasă despre ce e vorba! De câte ori trebuie să vă mai repet că n-o să mă alătur *niciodată* clubului vostru de carte?

Noah era singurul care nu făcea parte din Clubul de Carte Secret al Domnilor, un club literar destinat bărbatilor și în cadrul căruia se citeau doar cărți de dragoste. Membrii clubului credeau că romanele de dragoste conțin răspunsuri la toate întrebările despre relații. Și, cu toate că nu le putea contesta rezultatele – Mack era logodit și fericit, și aproape toți ceilalți membri își salvaseră căsniciile, folosind lecții din cărțile pe care le citiseră –, Noah refuzase toate eforturile literare ale lui Mack de a-l atrage în club.

Mack își sprijini coatele pe masă.

— Tot ce trebuie să faci e să citești și să ne asculți, și o să te scoatem din impasul ăsta în care ești!

Noah scrâșni din măsele.

— Relația mea cu Alexis nu e într-un impas din care trebuie să ies. Suntem *prieteni*.

— Sigur! pufni Colton. Doar prieteni. Petreci fiecare minut cu ea, dai fuga oricând te sună, joci cu ea nu știi ce joc stupid de cuvinte pe telefon...

— Se cheamă Word Nerd.

— ...ai o poreclă pentru Alexis pe care n-o mai folosește nimeni altcineva și vă petreceți tot timpul împreună, deși ești alergic la pisici. Am uitat ceva?

— Mai sunt alergic și la Mack, și tot pierd vremea cu el. Mack se plesni cu palma peste inimă.

— M-ai rănit! Serios!

Colton ridică mâinile ca și cum s-ar fi dat bătut.

— Ce vreau să spun este că nu înțeleg de ce insiști să rămâneți doar prieteni.

— Lăsați-l în pace! se auzi o voce calmă, dar fermă, de la celălalt capăt al mesei. Era vocea lui Malcolm James, jucător de fotbal american, feminist până în măduva oaselor și maestru al zenului. Bărbații și femeile pot fi prieteni și fără să existe interacțiune sexuală.

— Doar că, în cazul ăsta, el chiar vrea să facă sex cu ea, spuse Colton.

Noah își încheștă pumnul peste masă.

— Ai grijă!

— Da, frate! spuse Mack, clătinând din cap. Ai făcut un comentariu nepotrivit. Noi nu vorbim despre femei în felul ăsta.

Colton ridică din umeri, stânjenit, și mormăi o scuză. Malcom vorbi din nou:

— Așa-zisa prietenie nu e decât o găselniță socială menită să le ofere bărbaților o scuză pentru care o femeie nu ar vrea să facă sex cu ei. E o minciună sfruntată, și

știm asta cu toții. Așa că lăsați-l pe Noah în pace cu privire la relația lui cu Alexis. Ar trebui să-l laudăm pentru că a dovedit că bărbații și femeile chiar pot fi prieteni și atât!

Cu excepția foșnetului hârtiei, se lăsă liniște în jurul mesei, ca într-o clasă de elevi dojeniți de profesorul lor preferat. Tăcerea însă nu dură mult. Într-un final, Mack ridică privirea, oftând.

— Noah, tot ce vreau să zic e că poate e pregătită!

Noah simți cum îi pocnește o venă în creier.

— Au trecut optsprezece luni de când...

— Taci! se răsti Noah.

De parcă avea nevoie de Mack să-i arate calendarul. Știa precis de câte luni o cunoștea pe Alexis. Nu timpul era problema, ci contextul.

Care nu era prielnic. Nu fusese nici atunci. Nu era nici acum.

Poate nu avea să fie niciodată, iar gândul ăsta era la fel de depresiv ca ideea unui număr de dans.

Noah se holbă la punga de plastic de pe masă. N-o voia, după cum nu le voia nici ajutorul. Și cu siguranță nu avea nevoie să citească povești de dragoste ca să-și aducă aminte că viața lui amoroasă era un dezastru pe două picioare. Dragostea neîmpărtășită ducea la „și a trăit demn de milă până la adânci bătrâneți”.

Totuși, o oră mai târziu, când terminară treaba, Noah luă cartea cu el. Pentru că dacă trebuia să pretindă că citește o afurisită de carte doar ca să scape de gura lui Mack, atunci așa avea să facă.

CAPITOLUL DOI

ACUM ERA MOMENTUL. ALEXIS CARLISLE SIMȚEA ASTA. Acea era ziua în care femeia aceea tânără și timidă avea să vorbească, în sfârșit, cu ea.

Timp de o săptămână întregă, tânăra cu păr lung, castaniu, și cu o colecție de hanorace pe care le purta prin rotație venise la ToeBeans Cat Café – cafeneaua pe care o deținea Alexis – pentru a sta în tăcere într-un colț cu o carte, alternând între a o mângâia pe vreuna dintre felinele rezidente ale cafenelei și a-i arunca priviri neliniștite lui Alexis.

Astăzi însă nu avea o carte cu ea. Astăzi doar se uita în jur, țintuind-o cu privirea pe Alexis când credea că aceasta nu e atentă.

În cele optsprezece luni de când Alexis dăduse în vileag faptul că fusese hărțuită sexual de un bucătar celebru, Royce Preston – și erau mai bine de douăsprezece femei care pățiseră același lucru –, cafeneaua ei devenise un loc de adunare pentru alte supraviețuitoare ale hărțuirii și ale violenței. Aproape în fiecare săptămână intra în cafe-nea câte o femeie căutând sprijin și înțelegere, pe cineva cu care să vorbească sau doar s-o îmbrățișeze, sau pe cineva

care s-o îndrume cum să iasă dintr-o situație proastă. Alexis nu alesese asta, dar devenise responsabilitatea ei. Pe parcurs, învățase să remarce semnele care dădeau de înțeles că o femeie e pregătită să vorbească.

Se întoarse spre fata din spatele teighelei – prietena ei și fostă victimă a lui Royce, Jessica Summers.

— Poți să te ocupi tu de casa de marcat un pic? O să încerc ceva!

Jessica încuviință cu o mișcare din cap, iar Alexis alergă în spate, trecu de bucătărie și ajunse la debaraua în care își ținea cutia cu uneltele de grădinărit pe care le folosea ca să întrețină straturile înălțate din cărămidă care mărgineau intrarea în cafenea. Plantele aveau nevoie disperată de plivire și curățare, și poate că așa putea împușca doi iepuri dintr-un foc. Cără cutia prin cafenea, prefăcându-se că se chinuie cu greutatea ei mai mult decât e cazul. Când se apropie de ușă, sprijini cutia de geam și, încă o dată, se prefăcu neajutorată când bâjbâi după clanță.

Prefăcătoră funcționează. Tânăra femeie se apropie cu un început de zâmbet.

— A-ai nevoie de ajutor?

Alexis se sili să adopte o expresie prietenoasă și blândă și ascunse faptul că, pe interior, făcea un mișc dans al victoriei.

— Da, mulțumesc! spuse ea, ridicând cutia la piept. Am nevoie de mai multe mâini.

Femeia se întinse ca să deschidă ușa, apoi făcu un pas înapoi, ca să-i dea voie lui Alexis să iasă afară.

— E cam răcoare azi, nu? comentă Alexis, aplecându-se să pună cutia pe trotuar.

Fata lăsă ușa să se închidă. Își trase mâinile în interiorul manșetelor hanoracului și răspunse:

— Da! Nu... nu mă așteptam să fie așa de frig aici.

— Nu ești din Nashville?

Alexis se lăsă pe vine, prefăcându-se că scotocește după ceva prin cutie. Voia să mențină conversația, dar să nu pară prea băgăcioasă. Ultimul lucru de care aveau nevoie femeile care veneau la cafeneaua ei era să apară cineva și să le oblige să vorbească înainte de a fi pregătite.

— Huntsville, spuse fata. E mai cald acolo decât aici.

Alexis își găsi mănușile de grădinarit și se ridică, de parcă asta căutase de la bun început.

— N-am fost niciodată în Alabama. Câte ore ai condus până aici?

— Doar vreo două ore. Cred că de-asta m-am gândit că va fi aceeași vreme și aici.

Alexis își puse mănușile în buzunar.

— Da, s-a răcit cam devreme anul ăsta, dar e doar temporar! spuse ea, menținându-și vocea cât mai calmă și mai nonșalantă.

— Așa sper!

Tânăra își mușcă buza.

Alexis îi întinse mâna.

— Eu sunt Alexis! Te-am văzut de câteva ori în cafenea, dar nu ne-am cunoscut oficial încă.

Fata înghiți neliniștită, apoi acceptă strângerea de mână.

— Candi! spuse ea, cuprinzându-i degetele lui Alexis cu ale ei. Mă rog, Candace, dar toată lumea îmi spune Candi.

— Păi, îmi pare bine să te cunosc, Candi! zise Alexis și făcu semn spre ușă. Vrei să-ți prepar ceva de băut?

— A, nu!

Fata clătină din cap aproape isteric.

Dansul victoriei fu înlocuit de o liniște dezamăgitoare. Apoi Candi înghiți iar și spuse:

— Adică, da! Am venit să beau ceva, dar pari ocupată, așa că pot să mă duc la teighea să cer.

— Mi-ar plăcea s-o fac eu! zise Alexis și zâmbi. Și apoi poate îmi ții companie cât încerc să nu omor plantele astea!

Alexis își ținu respirația până când Candi îi oferă din nou un zâmbet precaut.

— Sigur! Da! Asta... ar fi super!

— Chai latte cu scorișoară?

Zâmbetul se lărgi.

— Știi deja ce comand de obicei?

— Ia loc! îi spuse Alexis, făcându-i semn spre una dintre mesele de pe terasă. Mă întorc imediat!

Alexis își menținu pasul cât mai firesc când intră înapoi în cafenea. Îi atrase atenția Jessicăi, care era în spațiile teighelei.

— Am nevoie de un chai latte cu scorișoară, spuse ea, aruncând o privire discretă peste umăr.

— În sfârșit a vorbit cu tine? întrebă Jessica, luminându-se la față în timp ce prepara băutura.

Alexis luă o briosa și o chiflă dulce din vitrina cu produse de brutărie. Mâncarea avea talentul de a sparge gheața și de a le oferi oamenilor ceva pe care să se concentreze atunci când contactul vizual devenea prea dureros. Multe secrete îi fuseseră dezvăluite lui Alexis în felul acesta, la o farfurie de prăjiturile sfărâmate de niște degete îngrijorate.

Se întoarse la Candi și îi puse farfuria și băutura în față. Candi scoase un portofel din buzunar.

— Cât...